

Molt benvolguts oblats:

Constato que em torno mandrós, almenys a escriure; i tant que m'agrada, escriure! Dic que m'hi torno però em seria més just reconèixer que, en certa manera, ho he estat sempre, amb l'agreujant que l'edat ho va fent més evident; o així m'ho sembla. Us ho dec haver dit ja alguna vegada: primmirat com sé que soc, exageradament, tant en el contingut com en la forma d'allò que escric, la certesa que em caldrà passar-hi molta estona em frena a posar-m'hi, com una resistència que em costa vèncer; i solc vèncer-la, sí, però tard o ja fora d'hora. Em consola la vostra provada benvolença.

Si hagués fet, doncs, aquestes ratlles quan tocava hauria estat ben normal parlar-vos de la necessària i desitjada unitat dels cristians; desitjada per nosaltres però especialment per Jesús (Jn 17,20-26). Ara, tanmateix, puc referir-m'hi igualment perquè la necessitat i la urgència d'aquelles intencions a les quals dediquem un dia, o una setmana i tot, ha de motivar-nos contínuament, sempre. Però deixo per a una altra ocasió la història ben interessant del moviment ecumènic, i concretament de la setmana de pregària per a la unitat dels cristians (18-25 de gener), a l'inici del qual hi ha, entre d'altres, sobretot la figura del prevere francès Paul Couturier (1881-1953).

La temàtica i els textos de la Setmana enguany foren encomanats a la comunitat monàstica femenina de Grandchamp (Suïssa). Es tracta d'un grup de Germanes –actualment una cinquantena– de diverses esglésies cristianes i de diversos països, amb una vocació clarament ecumènica des de l'inici, anterior a la comunitat masculina de Taizé amb la qual més tard establirà forts lligams. El lema que aquesta comunitat, doncs, va proposar per a aquest 2021 és pres de l'evangelista Joan: “Manteniu-vos en el meu amor i donareu molt de fruit” (15,5-9). Mantenir-se en l'amor del Crist, no separar-se'n, és fonamental tant per anar trobant la pròpia unitat interior, com per viure units els uns amb els altres, com a membres d'un sol cos del qual Crist és el Cap. No podem donar fruit per compte propi, separats del cep, sense la saba que és la vida de Jesús dins nostre. I el fruit principal de la comunió en Crist és, inseparablement, la comunió amb els altres. Doroteu de Gaza, un monjo palestí (segle VIè) ho expressava així: “Imagineu un cercle traçat a terra, una línia rodona entorn d'un centre. Imagineu que el cercle és el món; al centre hi ha Déu i els radis són els diferents camins de la vida dels pobles. Quan els sants, desitjosos d'estar prop de Déu, fan via vers el centre tot anant a fons del seu interior, s'apropen més i més els uns als altres fins a trobar-se en Déu. Contràriament, a mesura que s'allunyen de Déu fent el camí invers es van trobant allunyats els uns dels altres. És obvi que com més ens separem els uns dels altres més també ens separem de Déu.” Sí, les divisions entre cristians són un escàndol perquè signifiquen per damunt de tot allunyar-se de Déu. Per això, al costat dels diàlegs dels teòlegs de les diverses confessions cristianes per anar trobant els punts doctrinals comuns tot bandejant possibles desviacions fruit del temps, el moviment ecumènic, al qual el Vaticà II va donar un innegable impuls, ens demana també la pregària en profunda unió amb la del Crist. Perquè és fruit de l'amor la plena unió cristiana serà també un do de Déu.

Pot ser bo recordar que el món benedictí –tot el monaquisme, de fet– és molt sensible i obert a aquesta dimensió ecumènica de la vida eclesial. No sempre ha estat així, lamentablement, però també és veritat que al llarg de la història, fins en moments de dura controvèrsia, tenim grans testimonis d'ecumenisme tant dins la tradició monàstica occidental com l'oriental, dins i fora del catolicisme. Són diverses les raons que fan del monaquisme un lloc ecumènic i, més enllà i tot, lloc de diàleg interreligiós. N'apunto algunes: a) és un fenomen humà abans que cristià, i el trobem amb uns elements comuns –celibat, vida comunitària o en soledat, recerca de l'absolut, asceti– en totes les grans religions; b) neix abans de les

separacions eclesials i, per tant, podem veure-hi trets de l'església indivisa, tal com alguns monjos ortodoxos del Mont Athos, a Grècia, poc o gens favorables a relacionar-se amb catòlics, manifestaven a dos monjos nostres, fa anys, en acollir-los fraternalment: “vosaltres i nosaltres som d'abans de les divisions”; c) no podem oblidar que va néixer, el monaquisme, amb voluntat de seguir radicalment el Crist, la qual cosa, com a camí de santedat, uneix més enllà de les barreres confessionals; d) en tot moment, i malgrat tanta feblesa, la vida monàstica ha estat i ha de ser vida de conversió, de retorn a les fonts, a la Paraula de Déu, i aquesta actitud d'escolta permanent (RB, Pròleg, 1-13) no pot sinó portar a la comunió, a l'acolliment de l'altre –“era foraster i em vau acollir” (Mt 25,35)– sense demanar d'entrada identitats confessionals. Els oblats benedictins, que poueu i us alimenteu d'aquesta espiritualitat, heu d'amarar-vos també, doncs, d'aquesta inquietud ecumènica. Va ser trist que en el I Congrés Mundial d'Oblats benedictins (Roma 2005) alguns pocs oblats manifestessin un total rebuig no solament al fet que un musulmà ens hi fes una conferència sinó també que les Vespres d'una de les jornades fossin presidides per una prevere anglicana; l'abat general d'aleshores va lamentar molt aquesta actitud.

I ja que he començat referint-me a la Setmana de Pregària per a la Unitat dels Cristians us escric, encara, els temes que, a la llum de paraules que Joan posa en llavis de Jesús, les germanes de Grandchamp ens proposaven per als vuit dies de pregària: 1) Cridats per Déu: “Soc jo qui us ha escollit a vosaltres” (15,16a); 2) Madurar interiorment: “Estigueu en mi com jo estic en vosaltres” (15,4a); 3) Formar un sol cos: “Estimeu-vos els uns als altres com jo us he estimat” (15,12b); 4) Pregar junts: “Ja no us dic servents... a vosaltres us he dit amics” (15,15); 5) Deixar-se transformar per la paraula: “Vosaltres ja sou nets gràcies a la paraula...” (15,3); 6) Acollir els altres: “Anar per tot arreu i donar fruit, un fruit que duri per sempre” (15,16b); 7) Créixer en la unitat: “Jo soc el cep i vosaltres les sarments” (15,5a); 8) Reconciliar-se amb tota la creació: “Perquè la meva joia sigui en vosaltres, i la vostra joia sigui completa” (15,11). Penso que cadascuna d'aquestes frases poden ser meditates i aprofundides en benefici de la nostra vida i del nostre testimoniatge.

I ara algunes informacions:

1) Darrerament hem tingut la defunció de 5 germans oblats. Probablement força de vosaltres ja n'heu tingut coneixement sigui per mi mateix o per la pregària que se n'ha fet a la missa conventual; no vaig informar-ne en cada cas com solc fer per correu.e perquè esperava fer-vos aviat aquesta carta; d'altra banda, alguna defunció l'hem sabuda dies després d'haver-se produït; un servidor he procurat tenir contacte amb els familiars i, malgrat les actuals restriccions, en algun cas he pogut assistir a les exèquies. Us en dic els noms, d'on són i les dates de defunció i d'oblació:

Rosa Maria Sanmartí Carrés, de Manresa (+ 13-I-2021 / obl.: 16-XII-2007)

Maria Oranias Ribas, de Mataró (+ 18-I-2021 / obl.: 13-XII-1981)

Carles Vilà Monràs, de Mataró (+ 28-I-2021 / obl.: 15-XII-1996)

Roser Farré Ricart, de Vilanova i la Geltrú (+ 31-I-2021 / obl.: 17-XII-1989)

Montserrat Virella Ferrer, de Vilanova i la Geltrú (+ 2-II-2021 / obl.: 17-XII-1989)

Una pregària, doncs, per a cadascun, sentint-nos-hi ben units: que frueixin de la Pau i del Goig eterns!

2) Precisament per a aquest dissabte teníem prevista la que hauria estat la primera “Jornada d'estudi”, però que ateses les circumstàncies ja vam informar que quedava anul·lada. No veiem tampoc prudent fer, els dies **24-25-26** d'aquest mes, l'Eucaristia i conferència a Barcelona (Lestonnac). Però sí que proposem fer, aquests tres dies, una **conferència per internet** tal com ja hem fet alguna vegada. L'hora: **6 de la tarda**, de manera que els qui seguiu les Vespres de Montserrat pugueu fer-ho. I d'aquí un mes ja hi ha la Laetare (IV dium. de Quaresma), que molt probablement, i per més que ens dolgui, també haurem d'anul·lar; us en tindrem informats.

3) Us envio com sempre algun text que ens pot resultar interessant per a reflexionar: “Pregar en temps d'incertesa”, del nostre pare prior, i “5 actituds per a una bona relació amb els que tenen altres creences” (lamento no haver-me anotat el lloc d'on el vaig treure).

A les portes d'una nova Quaresma, que hem de viure com el nostre camí de pelegrins cap a la Pasqua, rebeu la meva salutació, i sempre també la de la Faustina, ben fraternals.

Jordi Castanyer.